

Я старшого брата не бачив, не знав:
Він смертю героя за Корсунь упав.

А я підростав і запитував: «Нене,
Яким же він був і чи схожий на мене?»

Матуся зітхала, сльозу витирала,
Казала, що вміла, як знала, казала.

А якось взяла й повела до могили,
Де квіти цвіли і вінки пломеніли.

Над ними боєць похилився в скорботі
В гранітній шинелі, гранітних чоботях.

Ми клали ромашки, півонії клали,
Ми довго в журбі та шанобі стояли.

І хоч не озвалися й словом про брата,
Відтоді він схожий мені на солдата,

Що в центрі села височить на майдані
В довічній печалі, святому мовчанні.

Я витер сльозу й повернувся додому.
Немало вже літ проминуло по тому,

Та в кожній гранітній поставі солдата
Я вгадую брата, полеглого брата.
